

Het laatste rondje

Bovenstaande titel was een kreet van onze dorpskroegbaas. Hij riep die woorden luidkeels als de tijd was aangebroken om afscheid te nemen van zijn onderkomen. Dat moest hij wel want de ambtenaren van de gemeente hadden hem dat opgelegd. Meestal zette hij zijn woorden extra kracht bij door middel van een voor ons oorverdovende bel die boven de bar hing. Menige klant had uit baldadigheid of na overmatig alcoholgenot die bel ook wel eens geluid maar volgens een oeroud gebruik kost je dat een rondje voor alle aanwezigen aan de bar. Heel veel klanten lieten die bel voor wat die was omdat het geluid van die bel een aanslag pleegde op je trommelvliezen en je toen nog kleine beurs. Voor de kroegbaas mocht de verkoop van bier nog wel even doorgaan na zijn laatste bel en ook wij wilden nog lang niet naar huis. Ik zat met een paar vrienden aan de bar en we konden zoals gewoonlijk geen afscheid nemen van het gezellige samenzijn. Maar aan alles komt een eind.

Nu, dertig jaar later denk ik nog aan die gezellige barman en gebruik ik dezelfde woorden die hij vroeger aan ons meedeelde. Nu loop ik voor het slapen gaan mijn laatste rondje langs alle asiel dieren en spreek hun toe. Voor enkele zielige asieltjes duurt het gesprek iets langer dan voor de al lang ingeburgerde dieren. In korte tijd heb ik alle dieren gecontroleerd op hun gesteldheid. Een kwestie van ervaring, dat wel, maar toch ontdek ik elke keer weer iets nieuws bij alle dieren. Meestal neem ik met een goed gevoel afscheid van de dag en de dieren. Voor mij en de aanwezige dieren nu even rust en ze weten dat ik er morgen weer ben om hun te verzorgen.

Het hangbuikvarken dat overdag niets duld in haar omgeving als er iets te eten is, ligt in haar hol luidkeels te snurken. Alle dieren accepteren haar snurk geluiden en voelen het als vertrouwd aan. Op haar buik hebben twee barnevelder kippen hun nachtrustplaats gezocht . De kippen rustten daar vredig en bij elke ademhaling van het varken bewegen de hennen op en neer. Het varken accepteert het knorrig en weet wanneer de kippen hun plaats verlaten er iets aan de hand is. Het kan zijn dat een konijn hun rust heeft verstoord of dat de dag weer is aangebroken. Tegen haar warme buik aan rust ook een klein geiten bokje. Slechts twee maanden oud en afgegeven omdat hij, mannelijk, ongewenst geboren was. Hier bij mij mag hij rustig man zijn hoewel de aanwezige geiten daar anders over denken. Voorlopig wordt de dreumes wel geaccepteerd in de groep maar mag nog niet samenslapen met de andere geiten. Hij is erg goed in het lospeuteren van mijn schoenveters maar dat heeft tot op heden geen

indruk gewekt bij de grote geiten.

Met mijn zaklantaarn overzie ik de grote parkieten afdeling. De Alexander parkieten hebben de ingang van hun nachthok vier keer zo groot gemaakt dan toen ik het prachtige hok had gekocht. In het licht van mijn lantaarn komen ze even om de vergrote ingang kijken. Het is net of ze willen zeggen. "We zijn er". In hetzelfde hok zit ook een halsband parkiet die heel trouw de nacht doorbrengt met een klein tortelduifje aan zijn zijde, dicht tegen elkaar. In de grote volièrre zitten achttien zebravinkjes op een lange rij tegen elkaar aan. Alle rode snaveltjes wijzen in dezelfde richting. Het is net of ze me willen vertellen, "Alles goed, Roel".

De Chinchilla's zijn nu in hun element en rennen allemaal in de nachtelijke uren door de tunnelbuizen die ik voor hen heb gebouwd. Aan regen hebben ze een hekel, vandaar dat ik een afdakje heb gemaakt, koude kunnen ze heel goed doorstaan. Onder de chinchilla's wonen nog 15 degoe's. Ook die hebben een uitgebreid ren-gebied. De oorsprong van chinchilla's en degoe's liggen in hetzelfde land. Ze kunnen goed met elkaar opschieten. Ze waarschuwen elkaar bij onraad maar mijn lantaarn is voor allen vertrouwd.

De prachtige goudfazanten zitten op hun slaapplek. De meer dan een meter lange staart waait de gehele nacht met de wind mee naar alle richtingen. Alle kippen zitten vredig naast elkaar op een lange rij onder een afdakje. Enkele uren geleden hadden ze nog een geweldige ruzie over een regenworm maar dat voorval is nu totaal vergeten. De eenden slapen naast de vijver en de waterschildpadden zijn ondergedoken. De prairie hondjes liggen in hun hol en van de boeroendoeks steekt nog een klein stukje staart uit hun nestverblijf. De duiven rustten in een een lange rij, schouder aan schouder, op een boomtak. Vier wilde tortelduiven zijn opgenomen in de groep en ook een vermoeide postduif mag in het gelid plaats nemen. Dieren accepteren veel meer van soortgenoten dan mensen.

Dan loop ik langs alle konijnen hokken op dit nachtelijke uur en merk ik op dat vele konijnen ook echt slapen. Het is maar een haze-slaapje maar ze sluiten echt hun ogen. Enkele dieren liggen zelfs op hun zij. De Rel-muizen zijn nu super actief en hoewel het veilig is bij mij, zit er steeds eentje in een boomtak op de uitkijk. Hij wordt om het kwartier vervangen door een verse nachtwacht. De Anolissen liggen net als de Wateragamen op een boomtakje te rusten. De vogelspinnen zitten tegen een de

kurkwand van hun rust te genieten. Ik vraag me steeds af hoe ze daar de hele nacht aan kunnen hangen. Worden ze dan nooit moe? De slangen-afdeling is ook in rust. Alleen de superactieve kousenband slang houdt mij in de gaten. De koren slangen en de koningspythons blijven op hun plaats liggen als ik ze controleer. Ze voelen wel de sterke warmte straal van mijn lantaarn maar daar zijn ze aan gewend geraakt.

Bij de muizen en ratten afdeling is alles druk in beweging. Ze weten allang dat ik er aan kom en zijn bijzonder attent. Een enkele muizenmoeder gaat gewoon door met het noodzakelijke zogen van haar jongen. In een lege kokosnoot liggen maar liefst achttien muisjes te slapen. Bij de gerbils is het altijd lachen. Elke keer komen deze dieren uit hun holletje en het is net of ze vragen: "Wat gebeurt er"? De ratten spelen met elkaar en in het licht van mijn lantaarn zie ik nu duidelijk de lange en gevoelige snorharen. Bij het grasparkieten verblijf is alles in rust, slechts eentje laat een klein kreetje horen.en verteld, "Alles goed". Morgen hebben ze allemaal weer de grootste praatjes.

In een apart hokje zit een klein egeltje, te jong en ondervoed. Het diertje smikkelt met veel geluid aan het bakje zachte kattenvoer. Nog een weekje hier en daarna mag het nuttige diertje weer de natuur in. In het hok naast de egel zit een aangereden meerkoet. Niet opgelet bij het oversteken van de weg, maar het dier verteld mij dat er teveel auto's in zijn gebied rijden! In hok 14 zit een sperwer, totaal in shock, vanwege een aanval op een spreeuw en daarbij een huiskamerraam te laat opgemerkt. Helemaal van z'n stuk zit deze prachtige vogel zijn aanvlieging met een thermopane ruit uit te slapen. Zijn super snelle klauwen zijn samengevouwen en nu is het een zielig hoopje dier. Een paar dagen bij mij en hij kan weer triomfantelijk het luchtruim in.

Met de grote knobbelzwaan gaat het niet goed. Het langs de weg gevonden dier heeft een ernstige ziekte onder de ledenen. De lange sierlijke hals ligt slap en uitgeput naast het dier. Ze wil niet meer leven. Ik kan ook niets meer voor haar doen. Terwijl ik naast haar zit en op dit nachtelijke uur, haar streel en de prachtige zwarte knobbel op haar neus aanraak, laat ze haar hoofd in mijn handen rusten. Nog een ademhaling en ze rust voor eeuwig. Het is net of het dier op mij heeft gewacht. Ik zit nog een aantal minuten met de prachtige vogel op mijn schoot. Met een traan in m'n ogen leg ik het dier in een grote papieren zak. Morgen wordt ze gecremeerd. Een witte wolk aan de hemel is mijn herinnering aan haar.

Ik slaap, na mijn laatste rondje, in met een droom over zwanen. Als u net als ik elk jaar 3500 dieren aangeboden zou krijgen, kunt u net als ik elke nacht over een dier dromen. Vele dieren sterven in mijn handen ... velen krijgen ook een nieuwe kans door mij.

Skukuza